

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

12. SRPNA 2018

Z obsahu:

**Mariino tělo je svaté
a má účast na veliké slávě**
Z apoštolské konstituce
papeže Pia XII.
Munificentissimus Deus
- strana 2 -

**Klokoty - drahokam mezi
poutními místy**
Petr Bobek
- strana 4 -

Blahoslavený Inocenc XI.
Libor Rösner
- strana 6 -

**Vítej, věrný služebníku,
opět mezi svými (11)**
Na památku návratu
ostatků dobrého
arcipastýře Josefa
Berana do vlasti
- strana 8 -

Vizionář:
**Tajemství zjevení
v Tre Fontane (18)**
- strana 10 -

**Mariánský sloup
na Staroměstském
náměstí v Praze (5)**
Ing. Josef Pejřimovský
- strana 11 -

**Kající pouť kněží
za povolání**
- strana 13 -

*Milostný obraz Nanebevzetí Panny Marie,
zachycující událost zjevení Panny Marie v Klokotech u Tábora*

Mariino tělo je svaté a má účast na veliké slávě

Z apoštolské konstituce papeže Pia XII. *Munificentissimus Deus*

Vhomiliích a kázáních konaných pro lid ve svátek Nanebevzetí Bohorodičky pojednávali svatí Otcové a velicí učitelé o tomto tajemství jako o něčem, co bylo mezi křesťany už známé a uznávané. Obsírněji to vysvětlovali, hlouběji zdůvodňovali smysl a obsah toho tajemství a zejména stavěli do jasnějšího světla, co se o tomto svátku připomíná: nejen že mrtvé tělo blahoslavené Panny Marie nepodlehlo žádnému porušení, ale také že dosáhla vítězství

nad smrtí a oslavení v nebi, tak jako Ježíš Kristus, její jediný Syn.

Svatý Jan Damašský, nad všechny vynikající hlasatel této v tradici obsažené pravdy, srovnává tělesné nanebevzetí vznešené Matky Boží s ostatními jejími dary a výsadami a říká velmi výmluvně: „Slušelo se, aby tělo té, která při porodu zůstala neporušenou pannou, zůstalo také po smrti beze všeho porušení. Slušelo se, aby ta, která nosila Stvořitele jako své dítě ve svém lůně, prodlévala v Božím

stánku v nebi. Slušelo se, aby ta, s níž se Otec zasnoubil, bydlela v nebeských komnatách. Slušelo se, aby ta, která hleděla na svého Syna visícího na kříži a zakusila v svém srdci meč bolesti, jehož byla ušetřena při porodu, mohla hledět na svého Syna, jak sedí ve slávě po pravici Otce. Slušelo se, aby Matka Boží měla to, co má Syn, a aby byla od všech tvorů uctívána jako Boží Matka a služebnice.“⁽¹⁾

Pokračování na str. 9

Už je toho dost, Hospodine! ... Někdy možná máme podobné pocity jako Eliáš v dnešním prvním čtení. Jsme natolik unaveni životem, že bychom nejraději usedli někam do stínu a spočinuli. Když k tomu přičteme působení zlého ducha, který se neustále snaží uchvátit naši duši a uvést nás na cestu hříchu – a to i skrze vliv našeho okolí –, nelze se takovému stavu divit. Zvláště, jsme-li k sobě dostatečně upřímní a vidíme svoji hříšnou nedostatečnost, může nás onen splín bezpochyby zasáhnout relativně snadno. Přesto však „ulehnutí pod kručinku“ není východiskem z tohoto stavu. Je třeba se vyvarovat snadného řešení, jež by umocňovalo poněkud poráženecký postoj před životem, velkým to darem Božím. Zvláště v rovině duchovní zaujmout postoj „unaveného pocestného“ je nebezpečným impulsem k celkové laxnosti ve vztahu ke spáse, k Bohu a v přirozené rovině i k lidem.

Co s tím? V kontextu zprávy (str. 13) o kající pouti polských kněží za povolání (statisticky zjištěno, Polsko je zjevně zemí s největším poklesem zbožnosti u mladých lidí – kolem 30 %) se nabízí jednoduchý recept: nebát se Bohu přiznat svoji nedostatečnost a pokorně prosit za odpuštění svých hříchů a zanedbání. A samozřejmě co nejdříve obnovit ve svém životě arzenál zbraní proti ďáblu působení, a to v duchu zjevení Panny Marie v Tre Fontane. (str. 10)

Editorial

Snadno si můžeme podle tohoto zjevení vytvořit stručné každodenní zpytování svědomí a rozlišit, zda jsme bojovali v daném dni spíše na straně ďábla, anebo na straně Boha. A vždy přizvěme na pomoc Pannu Marii, která nám i v mnoha jiných církevně uznaných zjeveních slibuje, že bude s námi, když se jí s důvěrou odevzdáme.

Konečně, je to sám Bůh, který vyznamenal Matku Boží mimořádným způsobem, když ji vzal po její pozemské pouti do nebe. Vysvětlení Mariina nanebevzetí hledíme v úryvku z apoštolské konstituce Pia XII. *Munificentissimus Deus*, který u příležitosti slavnosti Nanebevzetí Panny Marie – slavené v tomto týdnu – předkládáme k rozjímání namísto obvyklé katecheze Svatého otce Františka.

Může nás nyní napadnout, že by bylo dobré vykonat pouť za vlastní obrácení či obrácení našich blízkých, známých, atd. – ke cti Panny Marie a s prosbou o její pomoc. V prázdninovém období k tomu máme snad i více příležitosti, či snad chuti – obyčejný výlet proměnit v duchovní povznesení a posílení v každodenním boji za spásu nejen vlastní duše. Své kroky lze nasměrovat kupříkladu do Klokot, které představujeme v tomto čísle Světla. (str. 4–6) Je vůbec s podivem, že i přes

mnohá staletí a všemožné protikatolické bouře stojí v naší zemi stále velké množství krásných kostelů a kaplí s pozoruhodnou historií – duchovní i společenskou. Na druhou stranu je smutné, když mnohé z těchto úžasných sakrálních staveb – právem bychom je mohli nazvat „dědictví otců“ – někdy i doslova padají kněžím na hlavu a jen zázrakem Božím z nich zatím není pouhá hromada sutin. A ještě mnohem smutnějším, či spíše velmi varovným zdviženým prstem je stav, kdy do těchto kostelů ani v neděli, natož přes týden nepřijdou lidé – sice pokřtění –, aby se při mši svaté setkali s živým Bohem. Nenechejme se zmást tím, že existují chrámy, které jsou o nedělích, někde i ve všední dny, zaplněny. To je nepochybně nadějeplné, ale zapomenout na ony opuštěné Boží stánky by bylo hrubým zkreslením celkového stavu naší společnosti. V těchto farnostech pak může padnout jistý „splín“ i na kněze, který se i přes vytrvalé modlitby setkává s nezájmem také ze strany pokřtěných. Nezbyvá tedy než usilovně prosit Pannu Marii, aby proměnila srdce těchto lidí, a to i skrze naši vlastní proměnu a svědectví víry. Takovým svědectvím může být i to, že při svých prázdninových toulkách navštívíme bohoslužbu právě v nějakém zapomenutém kostele v zapadlé vesnici. Zkusme to! A možná budeme pak schopni pomoci i jinak.

Daniel Dehner

První čtení tě zavede do společnosti proroka Eliáše. Potkáváš se s ním uprostřed pouště. Je na útěku. Odkud a kam Eliáš prchá? Utíká z hory Karmel, kde Hospodinovou mocí pobil Baalovy proroky, a nyní ho za to stíhá nenávist jejich královny. Nečekej, že věrná služba Bohu a horlivé úsilí o spravedlnost a právo podle zákona ti vždy vynese přízeň lidí. Eliášův osud je toho dokladem. Jeho osud na něho doléhá tak těžce, že si přeje od Boha smrt: *Už je*

toho dost, Hospodine. Ale přes všechnu nepřízeň, která ho stíhá, nepokládá to Eliáš za krivdu. Nepřičítá si žádné zásluhy, nevyšlovuje žádné výčitky. Chce zemřít spíše s vědomím vlastní hříšnosti.

Hospodin však ví, jak velká je slabost člověka. Jestliže ho povolává k další cestě, umí se postarat, aby mu nechyběly síly. Neváhá poslat dokonce svého anděla, aby posloužil věrnému služebníkovvi. Jak vidíš, nebeský hostitel dopřává Eliášovi dostatek spánku i pokrmu, aby se posilnil na další cestu. Pokrm, který anděl zajistil prorokovi, zcela změnil jeho situaci. Hospodinův dar je pro znaveného proroka něčím mnohem větším než běžná strava. Eliáš, který se již chystal zemřít, v jeho síle znovu vykročí a vydrží na cestě celých čtyřicet dní, dokud nedorazí na Boží horu, daleko z dosahu nepřátel.

Jeho příklad je pro tebe povzbuzením, že Pán na tebe nezapomíná, ani když se ti zdá, že tě už opustil a přenechal osudu. Kdykoliv ti v jeho službě docházejí síly a zdá se ti, že už nemůžeš dál, jen lépe poznáváš, že sám od sebe nejsi schopen ničeho. Pán ti však přijde na pomoc právě proto, že padáš únavou. Nemusíš však mít obavy ani na poušti, kde můžeš najít jen trnité keře. Neohlížej se po krajině hojnosti, ale starej se, abys byl právě tam, kde tě Pán chce mít. Tvou hojností je On sám. *Hledáš-li jeho spravedlnost, všechno ostatní ti bude přidáno.*⁽¹⁾

Vždyť pokrm, který anděl připravil na poušti, je sotva stínem toho, co Bůh připravil pro tebe. Neposlal ti anděla, ale svého Syna a Ježíš ti nenabídne pokrm připravený na rozpáleném kameni, ale

dá ti za pokrm sám sebe. Je vůbec možné tomu uvěřit?

První slova, která o tomto zázraku pronášá v Kafarnaum, vyvolávají přímo pohoršení. Boží štědrost a dobrota je tak nesmírná, že se to vymyká všem lidským představám. Jestliže Ježíšovi posluchači nemohou uvěřit ani tomu, že ten,

který k nim promlouvá, *sestoupil z nebe*, jak budou moci uvěřit, že jim dá za pokrm sám sebe? K tomu, abys pochopil a přijal pravdu Ježíšových slov, nestačí

tvůj rozum, jeho bystrost ani chápavost. K přijetí Ježíšova tajemství tě musí *přitáhnout sám Otec*. Více než rozum a vědění je tu potřebný dar víry. Víru má ten, *kdo se vyučil u Otce*. Víra jsou smysly duše, kterými může vnímat to, co je od Boha.

S darem *živého chleba*, který *sestoupil z nebe*, se poji celá šíře Ježíšova tajemství. On sám je ten, *kdo sestoupil z nebe*, aby tělo, které *přijal z Marie Panny, dal za život světa*. Vydá je tak, že bude zabit jako obětní beránek, aby ovocem své oběti sytil jako chlebem všechny, které *přitáhne Otec*. Jejich cesta je totiž mnohem delší a namáhavější než ta, kterou měl před sebou Eliáš. Je to cesta na Boží horu, do nového života, ve kterém všichni, které Syn nasytí svým Tělem, budou *vidět Boha*. *Život světa je v tom, aby Boží milované děti žily navěky*. Neznamená to, že se vyhnou smrti, ale že i když zemřou, *smrt nad nimi už nepanuje*⁽²⁾, protože ty, kteří jedi *Chléb života, Ježíš vzkřísí v poslední den*.

V Chlebu, který ti Ježíš připravil, se taji ještě více než jeho tělo, krev, duše a božství. Aby v něm toto všechno mohlo vstoupit do nejskromnější způsoby, musel Bůh nejdříve podstoupit nepochopitelné pokorenění: sestoupit ze své slávy, žít v poslušnosti a nakonec vydat sám sebe *do rukou hříšníků*⁽³⁾. A když ho Otec oslavil a posadil po své pravici, opakuje své pokorenění, znovu sestupuje a vydává se do rukou lidí jako Chléb života. Nejvyšší a Nejvznešenější se stává Maličkým, aby velikost jeho daru nepůsobila jako tvrdá řeč, která vyvolává pohoršení⁽⁴⁾. To ovšem nemůže pochopit ten, *komu to není dáno od Otce*⁽⁵⁾.

Připomínej si jeho do pokory zahalenou velikost co nejživěji, kdykoliv před

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,4-8

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehl si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najež se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. čtení – Ef 4,30-5,2

Nezarmucujte Svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupění. Daleko ať je od vás každá zahorklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhaní a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy. Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

Evangelium – Jan 6,41-51

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku.

Dokončení na str. 12

sebou uvidíš malou Hostii, Chléb života, který z nebe sestoupil. Čím hlubší a pokornější bude tvoje úcta k nejvyššímu, tím spíše nedovolíš, aby byl ještě více pokořován tím, že se po něm vztáhne tvoje ruka. Aby se jednou *tvoje tvář nemusela zardívat hanbou*⁽⁶⁾, přijímej ho jako *milované Boží dítě* v pokorné prostotě, v jaké přijímají svůj pokrm maličci.

Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 6,33; ⁽²⁾ srov. Řim 6,5; ⁽³⁾ Mk 14,41;

⁽⁴⁾ srov. Jan 6,60; ⁽⁵⁾ Jan 6,65;

⁽⁶⁾ srov. Ž 34,6; ⁽⁷⁾ srov. Ž 34,2-3

Klokoty – drahokam mezi poutními místy

Označit nějaké poutní místo za drahokam mezi ostatními může znít poněkud troufale. Přijde-li ovšem poutník do Klokot, už první pohled na klášterní komplex, zahrnující poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie, mu takovou myšlenku nejspíš vnuke také. A určitě i vnitřek kostela, lesem obklopená kaplička u Dobré vody nebo celkové umístění poutního místa u historicky významného Tábora.

„Maria jest její jméno“

„Na západ od města Tábora, po pravém břehu šedovlnné Lužnice užíš horu, odkudž překrásná ti kyne vyhlídka, jak na město Tábor, tak na utěšené údolí Lužnické.“ Právě tak popsal bývalý klokotský kaplan Jan Hulakovský polohu hory, která dostala svůj název buď podle keře klokoče, nebo podle klokotající vody.

Historie Klokot a zdejšího poutního místa sahá ještě před dobu, než se v okolí usadili stoupenec Jana Žižky a založili Tábor, do něhož dnes tato městská část patří. První zmínku, již lze označit jako jistou, podává rok 1220, kdy na hoře nad řekou Lužnicí sídlil Vítek z Klokot.

Při jeho hrádku byl kostel zasvěcený Panně Marii a právě Bohorodička je hlavní postavou dalších zdejších událostí – a nejen proto, že jí první osídlenci připisovali přímlyvy k Bohu za léčivé působení tamní vody, pro účinky i chuť zvané „Dobrá“.

Už tehdy k hoře mířily zástupy poutníků, kteří si nabírali vodu, a ta jim pomáhala vyléčit různé choroby. Za veškerá uzdravení ctili Pannu Marii, oslavovali ji a stále jí děkovali, a možná i z toho důvodu podle historických zápisů došlo u studánky k nádherné události – Bohorodička se zde zjevila.

Mělo se tak stát ve 13. století. Na nedalekých svazích pásávaly malé místní děti dobytek a jednoho dne se před nimi objevila krásná dívka s „milostivou tváří plnou krásy nebeské“, jak znovu popisuje P. Hulakovský.

Svým líbezným hlasem jim začala vyprávět o Bohu, když se jí však pasácci zeptali na jméno, zmizela.

Její zjevení se ale na stejném místě mělo zanedlouho opakovat – tentokrát za účasti dalších svědků, kteří po první události chodili k prameni pásat také. Panna Maria k nim přišla v rouchu bílém jako sníh a s obličejem rozžářeným jako slunce. Dlouhé vlasy jí splývaly, ruce měla sepnuté k modlitbě.

Svědci padli na kolena a znovu postavu před sebou požádali o jméno. Tentokrát se odpovědi dočkali – u Marie se objevili dva andělé a ti ji na svých rukách začali vynášet k nebi. Přitom zvolali:

„Maria jest její jméno.“

Na konci lipové aleje

Následovaly události, které daly vzniknout zdejšímu poutnímu místu.

Nejprve byl výjev, jak Maria za doprovodu andělů stoupá na nebe, zachycen na (dnes nedochovaném) obraze od neznámého malíře z nedalekého Sezimova Ústí. Zároveň byla u pramene postavena malá kaplička, do níž bylo dílo umístěno.

Poutník ji nalezne mimo areál s hlavním poutním kostelem, v nedalekém lese, na konci křížové cesty a na konci lipové aleje, vysázené v roce 1836 a v nedávných letech revitalizované.

Nynější vzhled dostala dočervena zbarvená kaple v roce 1730 a jsou na ní patrné prvky baroka – zejména volutový štít a kopulovitá střecha. Na štítu nasměrovaném k lipové aleji je nápis IHS. Pod ním je do jedné ze zdí zasazen zasklený obraz – jedno z mnoha znázornění výjevu zdejšího zjevení Panny Marie a andělů a jejich návratu do nebe.

Podobný obraz se nachází ještě ve výklenku uvnitř kapličky, kam je možno nahlédnout přes mříž. Ze stran ho doplňují menší portréty Ježíše Krista a znovu Panny Marie.

Pár kroků pod kapličkou, v mírném svahu, stále vytéká pramen Dobré vody.

1000 kroků od kapličky

Vrátíme-li se do historie, už od prvních okamžiků bylo patrné, že kaplička nebude pro přibývající počet poutníků, uctívajících Mariino zjevení, stačit. Psala se druhá polovina 14. století a bylo plánováno, že na Klokotech bude postavena kaple větší.

Panovala však obava, že by se stavbou poškodil vodní pramen, stavitelé proto stavbu umístili jinam: k východní straně, a to prý přesně 1000 kroků.

Kaple, která se později rozšířila na poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie, byla posvěcena 15. srpna 1392 – na svátek, který je obsažen v jejím názvu.

Během působení husitů a s nimi spojených krutých válek ovšem byla zničena a až roku 1520 se na tehdejších troskách začala budovat znovu. Roku 1547 byla rozšířena na kostelík a přesně o 114 let později přibýly dvě postranní kaple, které dnes slouží jako sakristie.

Dalšího rozkvětu se místo dočkalo od prvního roku 18. století. To už Klokoty za 4000 grošů patřily benediktinům a právě jejich představený Didaco di Convero začal s další neskromnou přestavbou.

Jeho přičiněním dostal poutní kostel chrámovou loď a s ní i presbyterium. Po jeho stranách byly v letech 1708–1709 nad sakristiemi vybudovány oratoře, v roce 1712 byla kostelu přistavěna postranní schwarzenberská kaple sv. Václava a o dva roky později naproti ní i kaple sv. Josefa, finančně zaštitěná knížetem Popelem z Lobkovic.

Tim se původní půdorys z jednoduchého kruhu změnil na nynější dvojramenný kříž.

Stavba je dodnes jedním z největších skvostů, co se týče českých sakrálních památek, a jedním z největších klokotských lákadel. Nalezneme ji uvnitř klášterního

komplexu s ambity a nabízí jakousi oázu, ve které na návštěvníka působí genius loci místa v té nejkrásnější podobě.

Stříbrný oltář

Vstoupíme-li dovnitř kostela, okamžitě pochopíme, proč je zde stále mnoho poutníků – zejména při pohledu na hlavní oltář. Vytvořen byl zlatníkem Františkem Josefem Seitzem, roku 1935 opraven a doplněn o klečící anděly držící pochodně. Převažuje stříbrná barva, doplněná o prvky zlaté, která při dopadu slunečního světla z blízkých oken doslova září.

Stříbrno-zlatý je i rám oltářního obrazu, na kterém je opět znázorněn výjev, jak Panna Maria za doprovodu andělů stoupá na nebesa.

Ani tento obraz není tím původním od neznámého sezimovského malíře, ačkoliv do původního kostela byl od Dobré vody přenesen. Bohužel se ale, jak bylo řečeno, nedochoval, ovšem ještě předtím, v roce 1636, posloužil jako předloha pražskému malíři Johannu Andreasi Burgerovi, který pro poutní chrám vytvořil obraz nynější.

Na oltář byl umístěn roku 1743. Podle toho, že na něm má Maria na rouchu klasový obilí, patří do skupiny tzv. klasových Madon. A stejně jako na dalších klokotských obrazech s Pannou Marií, je i zde postava Bohorodičky obestřena paprsky klokotským mariogramem.

Kromě oltáře v poutním kostele zaujme také strop. Nad hlavním oltářem i v bočních kaplích je klenutý do bány a fresky zobrazují výjevy z Mariina života.

Boční oltáře jsou zasvěceny sv. Barboře a sv. Dorotě. Při prohlídce kostela se poutník dostane i k oltářům z kaplí sv. Josefa a sv. Václava, před druhou světovou válkou obohacených o sochy sv. Cyrila a Metoděje, sv. Anežky a sv. Ludmily, světců, kteří měli pomoci chránit naši zem.

Ambity

Kapitolu samu o sobě tvoří nádvoří před kostelem. To zdobí především květiny s růžovými poupaty a další zeleň,

vysázená takřka po celém prostoru před kostelem. Poutník se tedy na chvíli může zastavit a ze stínu ambity pozorovat, jaká perla vznikla z kombinace sakrální památky a jednoduché flóry.

Celkový dojem pak dotvářejí právě ambity, obklopující areál ze stran a propojené čtyřmi kaplemi – Růžencovou kaplí, kaplí sv. Anny, kaplí sv. Vavřince a kaplí sv. Vojtěcha.

Východní, nejkratší ambit, spojuje Růžencovou kapli, na jejímž stropě jsou výjevy z loretánských litaní, s kaplí sv. Anny. Ta byla vystavěna roku 1730 a nacházejí se v ní obrazy ze života matky Panny Marie.

Kaple sv. Anny je taktéž součástí severního ambitu, který mimo jiné zdobí i vnitřní, z kovu vytvořená křížová cesta. Severní ambit je přerušen hlavním vchodem do areálu, jeho konec pak zaujímá kaple sv. Vavřince z roku 1722 – oltářním obrazem a stropními malbami připomínající život tohoto mučedníka.

Poslední rohová kaple, pocházející také z roku 1722 a propojující západní ambit s jižním, patří sv. Vojtěchovi. Tomu také odpovídá výzdoba s obrazy patrona české země, včetně soch našich světců. Pod touto kaplí se nachází kostnice.

Ze západního ambitu lze nahlédnout ještě do kaple sv. Jana Nepomuckého,

a to nad oltář, na sochu tohoto světce a několik soch andělíčků. Hned vedle se pak nachází vchod na klokotský hřbitov, na což upozorňuje nápis: „Věčný klid a mír.“

Na křížovou cestu

Klidu a míru se při návštěvě Klokot, zejména u ambity a v kostele, dostává i poutníkům. A duchovní zážitek může být obohacen, poslechnou-li si zvuk zdejších zvonů. Jejich chorál, tvořený jedenácti „hlasy“, je vyhlášený.

Nejstarší ze zvonů pochází z roku 1508, další byl vyroben v roce 1561. Osm zvonů, zasvěcených českým světcům, je zde od roku 1980; poslední, zasvěcený svatému Evženu de Mazenod, od roku 1995.

Roku 1866 byly Klokoty obohaceny také o poutnickou křížovou cestu. Její zastavení jsou zhotovena z kamene, a to do podoby pomníčků. Výjevy z Kristovy poslední cesty zachycují kovové reliéfy, autorem barevných obrázků je tábořský malíř Antonín Hála.

Křížová cesta je rozmístěna po celém prostoru poutního místa. Začíná u východního mariánského vchodu do klášterního komplexu, od kterého je na Klokoty také nejhezčí pohled – především díky krásnému portálu s dalším znázorněním Panny Marie po zjevení zdejším pasáčkům, nad obrazem se zvedají cibulovité věže kostela a kapli.

První část křížové cesty směřuje do aleje, která je součástí tábořských Holečkových sadů. Na tomto úseku se nachází šest zastavení a je doplněn větší kaplí, opět zasvěcenou sv. Janu Nepomuckému.

Na druhé straně nedaleké louky se nachází ještě kaplička sv. Antonína. Odtud se poutník vrací zpět k poutnímu areálu, kde se nachází další zobrazení křížové cesty. Pro ně musíme až ke hřbitovu, u jehož zdi stojí zastavení osmé a deváté. Ta nás vedou k louce k dalším dvěma, za nimiž se přibližujeme k lesu.

Dvanácté zastavení má podobu kalvárie, poslední dvě se pak nachází před lipovou alejí, za níž je kaplička u Dobré vody a místo zjevení Panny Marie.

Těžké časy poutního místa

V historii poutního místa Klokoty najdeme lepší i horší časy. Z těch horších je

třeba připomenout spojení Tábora s husity, jejichž války sem přinesly velké škody a utrpení.

Roku 1421 se v lesích u Klokotské hory usídlilo několik adamitů. Členové této sekty byli nepřáteli nejen církve, ale i husitů, a když se o nich dozvěděl Jan Žižka, z nedalekého Tábora na ně s vojskem vytáhl a na 50 jich nechal na klokotské faře zaživa upálit.

Jak již bylo řečeno, během husitských bouří bylo místo takřka zničeno. A jiné války bylo svědkem i v roce 1744, kdy se poblíž střetla pruská a rakouská vojska. Z novodobé historie pak nesmíme zapomínat na druhou světovou válku, kdy na Klokotech byla násilně otevřena oltářní mensa.

Antonín Dvořák i kardinál Beran

I přes všechny tyto zkoušky zažily Klokoty mnoho radostného, zejména co se týče poutnické tradice. Jedny z nejslavnějších poutí se odehrály v letech 1688, kdy se sem vydala početná výprava z Prahy, aby zde Panně Marii poděkovala za uchránění před obléháním cizích vojsk, nebo 1741 a 1757.

Docházely sem výpravy s prosbami za uchránění před suchem, před morovými ranami (kvůli nim především z Jihlavy), přicházeli sem poutníci z celého světa, hojně z rakouského města Melku.

Dne 15. srpna 1945 se zde také za účasti 20 000 poutníků u lipové aleje děkovalo za ochránění při druhé světové válce, a to, mimo jiné, za přítomnosti kardinála Josefa Berana. A k jakési perličce patří, že na Klokotech několikrát hrál i Antonín Dvořák.

Co se týče dnešní doby, od roku 1994 na Klokotech sídlí Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné, založení P. Evženem de Mazenod, kterému je zasvěcen jeden ze zdejších zvonů.

A právě obláti svou činností pomáhají Klokoty uchovat v krásné podobě, která poutníka zaujme na první pohled. Pomáhají zde uchovávat úctu k Panně Marii, udržovat odkaz jejího zjevení a umožňovat, abychom se s ní mohli naplno setkávat.

Srdce poutníka je při návštěvě Klokot okouzleno vědomím, jaký drahokam mezi poutními místy máme.

Blahoslavený Inocenc XI.

Stal se papežem. Asi největším v 17. století. Musel se potýkat s řadou obtížných společenských, teologických i politických problémů, byl obrovskou morální posilou pro všechny, kdo to s vírou mysleli vážně, a horlivým podporovatelem obránců Vídne před tureckými hordami. Žil vzorný život podle evangelia, což jej po letech vyneslo ke cti oltáře.

Díky tomu, že pocházel ze zámožné kupecké rodiny Odescalchiů, mohl tento rodák z italského Coma (nar. 19. května 1611) činit první krůčky v oblasti vědění v rodném domě, neboť otec vydržoval pro své děti učitele. Navázal na ně v místní jezuitské koleji, kde mj. vstoupil do Mariánské družiny.

Benedetto, jak znělo jméno pozdějšího papeže, zdědil po otci solidní obchodní a organizační talent, brzy mu začal pomáhat v rodinném podnikání a v roce 1630 musel veškerou starost o rodinný majetek a obchod vzít na svá bedra, ježto zhoubná morová epidemie řádící v té době v okolí si vybrala strašlivou daň v podobě životů obou jeho rodičů a dvou bratrů. Šest let provázených úspěšným rozmnožováním rodového jmění dodržoval tento bohatý mladík všechna příkázání, až někdy ve svých pětadvaceti letech uposlechl Kristovo volání, všeho nechal a následoval svého Mistra.

V letech 1636–1638 studoval na římské univerzitě Sapienza, poté se jeho almou mater stala univerzita v Neapoli, kde obhájil doktorát z obojího práva. Nato byl jmenován prezidentem Apoštolské komory, kde se opětovně projevil otcovy podnikatelské geny – vytáhl ji z hluboké krize, do níž zabředla předchozím špatným hospodařením. Zároveň byl nestranný, spravedlivý a poctivý správce církevního majetku, který rozděloval potřebným podle skutečných potřeb a ne podle sympatií.

To mu v roce 1645 vyneslo kardinálský klobouk – dlužno podotknout, že po něm nikterak neprahl, na rozdíl od některých jiných, pro něž znamenal příslib pohodlného života se solidním zázemím. Benedetto Odescalchi žil naopak velice skromně, už v dobách podnikání nezvykle skromně na movitého obchodníka, po jmenování kardinálem nezvykle skromně na vysoce postaveného preláta té doby.

Papež Inocenc X. jej následně poslal jako kardinála-legáta do zbídačelé Ferrary. Hladem strádající obyvatelstvo poděloval kardinál Odescalchi zásobami obilí z biskupských sýpek, zatočil se spekulanty a vyřídil všechny druhy, takže si vbrzku vydobyl přezdívku „Otec chudých“. V roce 1650 papež Benedetta Odescalchiho usadil na biskupský stolec v Novaře, zároveň s tímto jmenováním přijal nový biskup i kněžské svěcení (církevní úřady se v té době netýkaly výlučně duchovních). V Novaře však kvůli zdraví nepobyl příliš dlouho, neboť jej nástupce Inocence X. na Petrových stolci, Alexandr VII., povolal k sobě do Říma, aby mu byl poradcem ve finančních záležitostech. Ani tento významný post nijak neubral P. Benedettovi na jeho asketickém způsobu života, uskromňoval se možná ještě více, ponechával si jen nejnужnější minimum prostředků potřebných pro přežití, zbytek rozdával strádajícím jedincům či na chod špitálů a chudobinců. S nemenší starostlivostí vedl chod několika kongregací kurie.

Když v roce 1669 zemřel papež Klement IX., byl kardinál Odescalchi hlavním kandidátem na tiáru. Proti jeho volbě se postavila Francie, mocný hráč na politickém poli, a to natolik, že mohl mluvit do interních církevních záležitostí. Nakonec byl po pětiměsíční sedisvakanci vybrán kompromisní kandidát kardinál Altieri, jenž jako papež Klement X. vedl církev až do svého skonu léta Páně 1676.

Také v tomto roce se konkláve vleklo, tentokrát dva měsíce. Nyní už ale Francie Odescalchiho jmenování nevetovala, cesta na Petrův stolec tedy byla od 21. září 1676 volná. Přece jen se vyskytla jedna překážka, a vystavěl ji sám zbožný kardinál: oddaloval přijetí úřadu, dokud se ostatní kardinálové písemně nezavázali omezit své příjmy i zbytečné výdaje, věnovat se třeba i osobně všem potřebným a hlavně řídit se jím vytyčeným programem v duchu tridentského koncilu. Kardinálové

neměli zbytní, nechtěli riskovat delší dobu bezpapežství, svou roli možná hrál i zákulisní tlak francouzských diplomatů, především však v kardinálu Odescalchim viděli jedinou možnou osobu, která by mohla a měla vést církev Kristovu. Tak mohlo 4. října do světa zaznít „Habemus papam“. Ano, církev měla papeže, jmenoval se Inocenc XI.

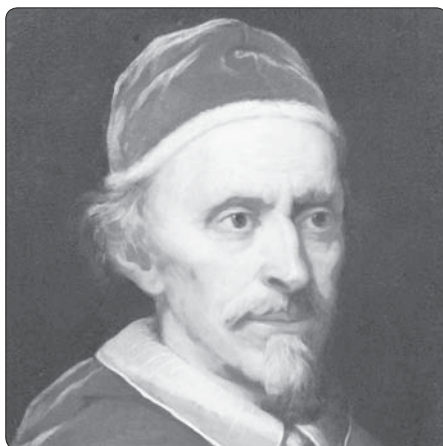
Pakliže si někteří z těch, co signovali onu listinu, mysleli, že to se záměry nového římského pontifika nebude tak zřehavé, poznali záhy, že se hluboce mýlili. Inocenc XI. vyhlásil nekompromisní boj simonii a nepotismu, kladl velký důraz na zbožný a skromný život především kněží, sám šel všem příkladem, když žil nad pomyslením prostě jak v osobním životě, tak kupříkladu při pořádání nijak opulentních slavnostních hostin pro vážené hosty, což bylo na evropských panovnických dvorech, ale i dvorech knížecích či hraběcích něčím nevidaným. Řeholníky pobádal k přísnému dodržování řeholních slibů, vyzýval všechny kněze k osobnímu nasazení při hlásání slova Božího, jejich světitele pak k bedlivému rozvažování způsobilosti toho kterého kandidáta kněžství.

Na srdci mu leželi i dosud nepokřtění, byl velkým podporovatelem misii, zřizoval v nich nové diecéze a například ve filipínské Manile či na Guatemale povolil otevření univerzity. V této souvislosti je záhodno zmínit, že se Inocenc razantně stavěl proti otroctví, opakovaně apeloval na jeho zrušení, leč bezvýsledně. V dovážení černých nevolníků do Nového světa tekly příliš velké peníze, než aby mu státy, jež z tohoto nelidského obchodu profitovaly, dopřály sluchu...

Jako muž zběhlý ve finančních otázkách vykročil Inocenc XI. i na toto pole a přiškrcením nadměrných výdajů papežské kurie a dalšími prozíravými kroky ji postavil na nohy, které se nezachvěly ani při hojných almužnách udělovaných opakovaně chudobným, přičemž ty pravidelné menší na všechny strany byly za jeho pontifikátu samozřejmostí. Bojoval také proti hazardu a vyzývavé módě zavedené do Itálie frivolními Francouzi v podobě hlubokých dekolů.

Inocenc XI. výrazně zasahoval rovněž ve věcech víry. Jedním z jeho nejviditelnějších počinů v této oblasti bylo vydání buly „Coelestis Pastor“, v níž v roce 1687

odsoudil heretické učení španělského teologa Miquela de Molinose – tzv. kvietismus, jehož podstatou bylo upuštění od jakékoli činnosti vedoucí ke spáse, dokonce i vzdání se vlastní vůle a ponechání všeho čistě jen na Bohu a jeho působení. Vydal rovněž dekrety o častém přistupování ke svatému přijímání a zpovědi.

Blahoslavený Inocenc XI.

Velkým problémem, s nímž se musel vypořádat, byl rovněž zhoubný galikanismus, což byla jakási francouzská emancipační snaha na úkor Říma hrozící v konečném důsledku schizmatem. Podle *Čtyř článků galikánských svobod* vypracovaných J.-B. Bossuetem a podepsaných kardinály z řad francouzského kléru neměl papež například žádnou pravomoc cokoliv francouzským biskupům nařizovat, veškeré jeho výnosy musel předem schválit francouzský král, což se týkalo i jmenování nových ordinářů a disponování církevním majetkem, doktríny papežem vyhlášené měly nabýt platnosti až po schválení církví na celém světě atd. Inocenc galikanismus, jehož cílem bylo oddělení údů církve od jeho hlavy, ex cathedra odsoudil.

Spor s Ludvíkem XIV. pak pokračoval i v jiné oblasti, to když král v Římě hodlal rozšířit tzv. exterritorialitu francouzského vyslanectví ve Vatikánu. Už nyní byla celkem široká, vyslanci tak mohli ve čtvrtích, v nichž stály budovy vyslanectví, udílet azyl kdekomu, včetně různých dobrodruhů či stíhaných jedinců. V případě úspěchu by musel navíc každý následující papež čelit dennodenní hrozbě potenciálního vpádu francouzských oddílů do papežských držav. Po velkém diplomatickém úsilí se v roce 1685 podařilo exterritorialitu omezit jen na budovu

vyslanectví, a to pro všechny země. Dokonce tehdy Inocenc exkomunikoval vyslance de Lavardina, jenž se vyslanectví zmocnil silou, a měl v úmyslu stejně postihnout i samotného Ludvíka, který na oplátku zatkl papežského nuncia a obsadil papežské domény v Avignonu, avšak nakonec od toho kroku upustil.

Možná nejzásadnějším počinem tohoto papeže v oblasti politiky byla jeho horlivá činnost namířená proti smrtelnému nebezpečí, jež se na křesťanskou Evropu valilo s tureckými hordami. V době, kdy turecký vezír Kara Mustafa přísahal, že Svato-petrskou baziliku přetvoří ve stáje pro své koně a z papeže učiní svého štolbu, a kdy Francie nabízela sultánovi příměří, a dokonce i pomoc proti Rakousku, dopomohl Inocenc XI. k uzavření smlouvy mezi rakouským císařem Leopoldem I. a polským králem Janem III. Sobieskim. Toto spojení podpořil astronomickou částkou milion a půl zlatých forintů na válečné výdaje spřízněných monarchů.

Turci, jak známo, oblehli Vídeň, která uskutečnila jednu z nejheroičtějších obran v dějinách vojenství. Proti několikanásobné mohamedánské přesile odolávali obránci ze všech sil, provázeni požeňáním a modlitbou jak papeže, tak na jeho výzvu i katolíků po celém světě. Spojené síly Poláků a Rakušanů a jejich spojenců Bavorů, Sasů a Švábů 12. září 1683 prolomily (i díky slavnému útoku polských husarů) obléhací prstenec dvousettisícové turecké armády a za pět minut dvanáct zahaly Turky na útěk. Tehdy stačil opravdu možná jeden den a Vídeň by padla. Pak by zelená Prorokova standarda zavlála nejenom nad Vatikánem, jak měl Kara Mustafa v úmyslu, ale i nad celou Evropou. Namísto toho ji Jan III. Sobieski poslal Inocenci XI. jako dar. Inocenc pak 12. září prohlásil dnem Jména Panny Marie, jejíž mocné přímlyvě nejen on přikládal hlavní zásluhu na odvrácení tureckého nebezpečí od křesťanské Evropy.

Třináct let stál v čele církve a nebylo to smolných 13 let ani pro ty nejvíce pověřivé. Když 12. srpna 1689 zemřel, byl na jeho náhrobek vytesán nápis *Religio et iustitia*. Beatifikační proces Inocence XI. zahájený po jeho smrti byl na dlouhou dobu pozastaven v obavě, že by příliš dráždil Francii. Obnoven byl až mnohem později a uzavřen byl roku 1956 papežem Piem XII.

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (11)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

V březnu 1951 nastoupil třiašedesátiletý Msgre Josef Beran dlouhou, únavnou životní pouť po různých domech v ČSR, kde byl držen v domácím vězení, mimo dosah veřejnosti. Setkával se přitom s dalšími biskupy, brněnským biskupem Karlem Skoupým, českobudějovickým biskupem Josefem Hlouchem či slovenskými biskupy Róbertem Pobožným nebo Jánem Vojtaššákem, kteří sdíleli s hlavou české církve týž osud vyhnanců ve své vlasti. Až v únoru 1965 se dostaví Beranovo vysvobození z tísnivé izolace, kterou komunisté chtěli vymazat vzpomínku na českého primasa z paměti lidu. Spekulovali s opotřebovaností Beranovy tělesné schránky v důsledku pobytu v koncentračních táborech a doufali v jeho brzké úmrtí s tím, že by pak režim oznámil, že v některém kněžském nebo státním zařízení přirozeně skonal pražský arcibiskup Josef Beran sešlostí stářím. Tak by se nenáviděného soupeře hladce zbavili. Arcipastýř jim však tuto radost neudělal a přečkal trmácení po internačních domech a státní šikanu a nakonec o bolševických praktických svědčil ve svobodném světě.

Jako byly německé koncentráky pro Berana vysilující fyzicky, komunistická internace byla náročná po psychické stránce. Po měsíčním pobytu v Roželově pod brdskými hvozdy byl převezen do Růžodolu u Liberce. Zdejší vězení sdílel Josef Beran s několika dominikánkami, které se o něj a další internované staraly. Věznitelé se neúspěšně snažili sestry využít proti Josefu Beranovi s úmyslem morálně jej zdiskreditovat. Všichni byli vystaveni permanentnímu dozoru, v zařízení byly nainstalovány odposlechy. Průběžně po dvou hodinách vězňové museli hlásit, čím se zabývají. Po dva roky zde zakoušeli ponižování a hlad. Biskupové byli navíc bez jakýchkoliv příjmů. Sledování zadržovaných mělo svůj širší význam. Příslušníci StB doufali, že průběžné fotografování, filmování a nahrávání arcibiskupa by jim mohlo v budoucnu propagandisticky posloužit. Vykreslit jej jako svědce řeholnic

se jim však nepodařilo, neboť Josef Beran byl věrný Kristu a jeho církvi a zachovával vše, co při kněžském svěcení slíbil. Pokusy příslušníků StB o tajné filmování Josefa Berana za přítomnosti řeholní sestry sám arcibiskup několikrát odhalil a kameramana přímo slovně konfrontoval. Primas i dominikánky nebyli naivní a záhy zjistili, že jsou odposloucháváni.

Msgre Josef Beran v Mukařově

Zkušený pedagog a zpovědník Josef Beran zde zúročil léta své odborné činnosti i duchovenské služby a pomáhal sestram, které v důsledku nátlaku státních orgánů ovládal strach a nejistota. Jak se nejednou ukázalo, šlo o boj o záchranu duší před malomyslností, ba i před odpadem od víry.

Již s tehdejšími prostředky byli komunisté schopni vytvářet mediální klam a obloudit veřejné mínění. Lidé si však byli vědomi, že noví vládcí jsou jedinými provozovateli tisku a rozhlasu. A tudíž si postupně zvykli, že jim média servírují umně zaobalenou lež. Smyslem nátlaku bylo, aby Beran i ostatní biskupové složili bez výhrad slib věrnosti komunistic-

kému státu. Těmto vábničkám s různými přísliby Beran úspěšně odolával, už proto, že dříve dostatečně poznal věrolomnost komunistického aparátu a odmítal stát se loutkou rudé propagandy a zrádcem zkoušeného věřícího lidu. Stát za arcibiskupův slib mohl, ale také nemusel poskytnout protihodnotu.

Vyzrazení pobytu znamenalo, že se věřící za svým arcibiskupem sjížděli a – třeba jen přes zed' – mu projevovali svou podporu. Beran byl stále pastýřem všeho lidu, komunistům se nedařilo jeho osobnost vymazat z lidských myslí, zvláště když občané věděli, že jejich arcibiskup žije. Aby se režim vyvaroval podobných manifestací v místech internace, držel v tajnosti místo pobytu, případně jej průběžně měnil.

Dne 17. dubna 1953 se Josef Beran s dalším internovaným biskupem, Josefem Hlouchem, ocitli v zámečku v Myštěvi u Nového Bydžova. Beran zde bude pobývat do prosince 1957. Místo dominikánek zde sloužily členky Kongregace Nejsvětější svátosti a Milosrdné sestry III. řádu sv. Františka. Také zde probíhal život ve standardním vězeňském stylu: internace uvnitř budovy s odpoledními vycházkami. Ostraha měla dokonce hlídací psy. V tuto dobu se zhoršil Beranův zdravotní stav. V důsledku obstarávací fyzické práce (např. štípaní dříví) onemocněl Josef Beran kýlou.

V letech 1957–1963 Beran pobýval v loveckém zámečku v Paběnicích u Čáslavi, předtím zabaveném významnému staviteli Eduardu Viktorovi. V tomto dalším minikriminále se Josef Beran setkal s biskupy Karlem Skoupým a Josefem Hlouchem, nedlouho toto biskupské společenství sdílel i další veterán státní izolace Ján Vojtaššák. Kolektiv doplnily opět sestry dominikánky, což upomínalo na předchozí pobyt v Roželově u Rožmitálu a v Růžodolu. Pouze Beranova sestra Marie směla jednou za šest týdnů napsat svému bratřovi dopis, který předtím prošel cenzurou. Stejnou cestou se mohl na svou rodinou sestru obracet i Josef. Věznitelům se

často nezamlouval obsah dopisů, proto jej Beranovi vracivali k přepracování. Výsledný text byl natolik neutrální, že z něj Beranova rodina nevyčetla nic o skutečném životě a případných nesnázích primasovy internace. Jednou za čtvrt roku se směl Beran osobně pozdravit se svými blízkými, vždy v budově ministerstva vnitra v Praze.

Bylo zajímavé, jak obětník Josef Beran u vězeňského oltáře – odloučen od okolního světa, avšak plně sloužící Kristu přinášením svatě mešní oběti – nepřestával dráždit ďábla. Projevilo se to chováním komunistických policistů. Častou reakcí strážní na hlasitou modlitbu či bohoslužebný zpěv bylo, že zapnuli hudbu z rádia, případně nutili psy k hlasitému štěkotu. Rušením bohoslužeb dávali najevo svou převahu v zařízení, avšak sílu mešní oběti nepřekonali.

Na jaře roku 1962 papež Jan XXIII. pozval Josefa Berana na II. vatikánský koncil. Režim mu účast neumožnil. On sám za sebe nikoho nenominoval. Jisté

zlepšení situace se však rýsovalo. Berana velice potěšil breviář darovaný osobně papežem. Tento dárek signalizoval možné zlepšení vztahů mezi Československem a Vatikánem. Také mezinárodní ohlas jdoucí ruku v ruce s jistým uvolněním poměrů v komunistické republice přispěl k oživení zájmu o internovaného arcibiskupa. Držet starého preláta nadále ve vězení začalo být pro prestiž státu nepopulární. V listopadu 1962 mu představitelé Státního úřadu pro věci církevní dali najevo, že existuje cesta k propuštění. Režim se přikláněl k tomu, aby se Josef Beran po propuštění uchýlil do ústraní. Beran i ostatní internovaní biskupové však trvali na tom, aby o jejich dalším působení v církvi rozhodl Řím. S církevními zvyklostmi si komunisté nedělali velkou hlavu a stanovili, že 3. října 1963 budou biskupové omilostněni. Formálně se tedy skončila internace Josefa Berana i ostatních biskupů. Ocitli se sice na svobodě, ale státní orgány jim zato vykazaly další místo pobytu, tentokrát v Mukařově.

Jednání československého státu s vatikánskou diplomacií, jež aplikovala vůči komunistickému bloku novou zahraniční politiku s cílem uvolnit vzájemné napětí (tzv. Ostpolitik), se týkala správy diecézí a internovaných biskupů. Aby se proces propuštění biskupů pohnul, bylo třeba uskutečnit dohodu. V souladu s rozhodnutím Svatého stolce Josef Beran 5. října 1963 složil slib věrnosti republice. Zároveň se vzdal úřadu pražského arcibiskupa. Oficiálně odešel do důchodu. Svoboda to byla však opět po komunisticku – omezená, neboť občanský svobodný arcibiskup v důchodu se musel trvale zdržovat v Mukařově. Oproti předchozím letům však nastalo citelné zlepšení životních podmínek. Josef Beran směl docházet na bohoslužby do zdejšího kostela. Sledoval československý i cizí tisk, přijímal domácí i zahraniční poštu. Zpráva o jeho novém bydlišti se roznesla po republice a Msgre Josef Beran vítal v Mukařově zástupy věřících, kteří ani přes roky mlčení a izolace na svého arcipastýře nezapomněli. (Pokračování)

Mariino tělo je svaté a má účast na veliké slávě

- pokračování apoštolské konstituce papeže Pia XII. *Munificentissimus Deus* ze str. 2

Podle mínění svatého Germána Konstantinopolského bylo to, že tělo panenské Bohorodičky Marie zůstalo neporušené a že bylo vyzdvíženo do nebe, nejen v souladu s jejím božským mateřstvím, ale také odpovídalo zvláštní svatosti jejího panenského těla: „Objevuješ se ve své kráse, jak je to psáno, a tvé panenské tělo je celé svaté a čisté, je celé Božím příbytkem. Proto se už nikdy nemůže rozpadnout v prach. Protože je to tělo lidské, je proměněné, aby mohlo žít nebeským neporušitelným životem. Ale je to totéž tělo, živé a oslavené, neporušené, má účast na dokonalém životě.“⁽²⁾

A jiný prastarý autor zdůrazňuje: „Protože je to slavná Matka Krista, našeho božského Spasitele, dárce života a nesmrtnosti, dostává život od toho, který ji vzkřísil z hrobu a vzal k sobě – způsobem, který zná jenom on sám – a navíc má s ním stejnou tělesnou neporušitelnost.“⁽³⁾

Všechny tyto výroky a úvahy svatých Otců se opírají jako o poslední základ o Písmo svaté. To nám staví před oči

vznešenou Matku Boží v nejužším spojení s jejím božským Synem, na jehož údělu má stále účast.

Nejvíce však zasluhuje pozornost, že od 2. století svatí Otcové představují Panu Marii jako novou Evu, podřízenou novému Adamovi a nejtěsněji spojenou s ním v zápase proti pekelnému nepříteli. Tento zápas, jak je naznačeno v protoevangelium (srov. Gn 3,15), skončil nejuplnějším vítězstvím nad hříchem i nad smrtí, jak to vždycky spolu souvisí v listech Apoštola národů. (např. Řím 5. a 6. kap.; 1 Kor 15,21–26.54–57) Proto jako bylo slavné Kristovo zmrtvýchvstání podstatnou součástí a poslední trofejí tohoto vítězství, tak měl být zakončen společný zápas blahoslavené Panny a jejího Syna oslavením jejího panenského těla, jak říká apoštol: *Až toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmu: Vítězně je smrt navždy zničena.* (1 Kor 15,54)

A proto vznešená Matka Boží, tajemně už od věčnosti spojená s Ježíšem Kristem jediným a týmž úradkem předurčení,

neposkrvněná při svém početí, zcela neporušená panna při svém božském mateřství, velkodušná spolupracovnice božského Vykupitele, vítěze, který úplně přemohl hřích a jeho následky, dosáhla nakonec jako vrcholné koruny svých výsad toho, že byla uchráněna od porušení v hrobě, a že byla jako její Syn po vítězství nad smrtí vyzdvížena s tělem i s duší do svrchované nebeské slávy. Tam se skvěje jako Královna po pravici svého Syna, nesmrtného Krále všech věků.

(*Const. apostolica Munificentissimus Deus: AAS 42 [1950], 760–762.767–769*)

Zdroj: *Denní modlitba církve. Druhé čtení, 15. srpna – slavnost Nanebevzetí Panny Marie*

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. *Encomium in Dormitionem*. Hom. 2,14.

⁽²⁾ Srov. *In s. Dei genitricis Dormitionem*. Serm. 1.

⁽³⁾ Srov. Pseudo-Modestus Jeruzalémský, *Encomium in Dormitionem*. n. 14.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (18)

4. Tajemství (Třetí část)

12. dubna 1947 (Pokračování)⁽¹⁾

„Synové! Buďte silní, odporujte pekelným útokům, nebojte se, já budu s vámi, se svým Srdcem Matky, abych dodala odvalu vašemu srdci a zmírnila vaše tresty a vaše hrozné rány, které přijdou v čase ustanoveném plány Boží ekonomie.

Celá církev podstoupí hroznou zkoušku, aby došlo k očistění tělesnosti, která infiltrovala mezi její služebníky, zvláště mezi řady chudoby⁽²⁾; zkoušku mravní, zkoušku duchovní. V čase uvedeném v nebeských knihách dojde u kněží a věřících k nebezpečnému obratu ve světě zatracených, který se na ně oboří s veškerými útočnými prostředky: falešnými ideologiemi a teologiemi!

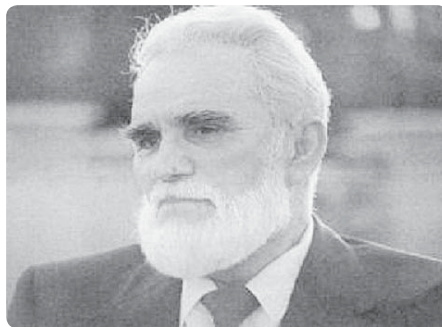
Hle, zbraně nepřítele, uvažujte nad nimi: 1. rouhání, 2. tělesné hříchy, 3. obscénost, 4. hlad, 5. nemoci, 6. smrt, 7. omámení působené vědou, jakékoliv další prostředky z jeho strany a další věci, které uvidíte, zasáhnou vaše čisté smysly víry.

Hle, zbraně, které vás učiní silnými a vítěznými: 1. víra, 2. síla, 3. láska, 4. vážnost, 5. vytrvalost v dobrých věcech, 6. evangelium, 7. tichost, 8. pravda, 9. čistota, 10. čestnost, 11. trpělivost, 12. snášení každé věci, a to ve vzdálení od světa a jeho jedovatých pomahačů (alkoholu, kouření, marnivosti). Proste, abyste byli svatí, a číňte dobro, abyste se posvětili a vzdálili ze světa, i když ve světě žijete.

Lidstvo zbloudilo, protože už nemá někoho, kdo by ho upřímně vedl ve spravedlnosti. Slyšte! Vy takového máte a vždy ho poslouchajte: máte Otce v papeži, máte Krista ve svatém, čistém, sjednoceném,

věrném a žijícím knězi a útěchu Ducha Svatého ve svatých a čistých svátostech v církvi svatých.⁽³⁾

Jsou to pro všechny hrozné časy; víra a láska zůstanou nedotčené, když se budete držet toho, co vám říkám; jsou to chvíle zkoušky pro vás všechny, stůjte pevně na věčné Skále živého Boha, já vám ukážu

cestu, z níž vyjde vítězně svatý pro Boží království, které bude ustanoveno na zemi v den vítězství: lásku, lásku a lásku.

Duch Svätý na vás sestoupí, aby vás posílil, budete-li ho prosit: s vírou, aby vás připravil a posílil pro den velké Boží bitvy!

Chopte se zbraně vítězství: víry! Poslední oživující dešť vás všechny posvěti, milujte, velmi milujte, zničte v sobě já plné pýchy a chlubitosti, pokora v srdcích! Milujte se a pozdravujte pozdravem lásky a jednoty: „Bůh nám žehnej!“ (V tomto bodě Cornacchiola žádal, aby mohl připojit jako odpověď: „A Panna Maria nás ochraňuj!“, a ona souhlasila - pozn. autora.) Odstraňte nenávisť!

V pronásledování a v čase tísně budete jako tyto květy, které Isola utrhl:⁽⁴⁾ nestěžují si, mlčí a nebouří se.

Budou dny bolesti a smutku. Z východní strany silný národ, avšak vzdálený od Boha, zahájí hrozný útok a zničí nejsvě-

tější a nejposvátnější věci, až mu bude dáno, aby tak učinil. Spojte s bázní: lásku a víru, lásku a víru; vše pro to, aby svatí zazářili jako hvězdy nebe.

Velmi se modlete a pronásledování a bolest budou zmírněny. Opakuji, buďte silní na Skále, číňte pokání s čistou láskou a poslouchajte pravého strážce Nebeského dvora na zemi (papeže - pozn. autora), abyste přetvořili tělo hříchu: z hříchu ve svatost!

Nazývejte mě Matkou, jak to vždy děláte: jsem Matka, a to v Tajemství, které bude zjeveno před koncem.

Jaký byl, býval a bude cíl Kristovy smrti? Utišit hněv otcovské spravedlnosti, pokropit svou drahou a čistou Krví své tvory, aby je naplnil láskou, aby se milovali! Je to láska, která vítězí nad každou věcí! Božská láska, ctnostná láska!

Nezapomínejte na růženec, který velmi přispívá k vašemu posvěcení; Zdravas, Maria, které vy říkáte s vírou a láskou, jsou mnoha zlatými šípy, které dosahují Ježíšova Srdce! Kristus je spása těla, prvotního adamovského hříchu. Svět vstoupí do další války, nelitostnější než předchozí války; nejvíce bude zasažena Skála věčná na věky, aby byla útočištěm svatých Božích vyvolených, žijících na jeho trůně lásky.

(Pokračování)

Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Pokračujeme v publikování poselství, které Panna Maria sdělila Brunovi Cornacchiolovi při svém první zjevení v Tre Fontane 12. dubna 1947. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tj. mezi řeholní řády. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Panna Maria zde propojuje Otce, první osobu Nejsvětější Trojice, s papežem, Syna, druhou osobu Nejsvětější Trojice, s kněžstvem a Ducha Svatého, třetí osobu Nejsvětější Trojice, se svátostmi. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Jak bylo uvedeno výše, Isola, Cornacchiolova dcera, těsně předtím, než došlo ke zjevení Panny Marie, trhala pro svou maminku květy. [pozn. překl.]

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Bůh mne povolal, abych vás vedla k Němu, protože On je vaše síla. Proto vás vyzývám, ať se k Němu modlíte a v Něj důvěřujete, protože On je vaše útočiště před každým zlem, které číhá a odvádí duše daleko od milosti a radosti, ke kterým jste všichni pozváni. Dítka, žijte ráj tady na zemi, aby vám bylo dobře, a ať vám Boží příkázání jsou světlem na vaší cestě. Já jsem s vámi a všechny vás mám ráda svojí mateřskou láskou. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje 25. července 2018

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze (5)

2. Mariánský sloup jako symbol rekatolizace a památník bitvy na Bílé hoře?

*Povstání evangelických stavů 1618
až 1620 a jeho důsledky⁽¹⁾*

Cesta k bitvě na Bílé hoře a popravám 27 tzv. „českých pánů“, z nichž mnozí česky neuměli, souvisí se šířením protestantismu do českých zemí. Je třeba předeslat, že husitů, resp. utrakvistů (podobojích, kališníků) se celý náboženský spor mezi katolíky a evangelíky netýkal, v roce 1564 byla papežem potvrzena kompaktata a čeští podobojí tak byli řádnými příslušníky katolické církve. Protestanti se oddělují od utrakvistů, následuje boj o tzv. dolní konzistoř, které se zmocňují evangelíci, a vystupují často jako tzv. novoutrakvisté, i když s husitským utrakvismem měli málo nebo nic společného. Novoutrakvisté odmítali i slavení svátku Jana Husa, které jim přes jejich námitky nařídil katolík, král Ferdinand I. Roku 1567 prosadili protestanti vypuštění kompaktát ze zemských desek – kompaktata přestala být zemským zákonem.

V roce 1575 předložili čeští evangelíci císaři Maxmiliánu I. *Českou konfesi* (základem bylo luteránství + požadavky novoutrakvistů a Českých bratří), kterou Maxmilián ústně odsouhlasil, ale nepodepsal. V roce 1609 si evangelické stavy vymohly *Rudolfův majestát*, který měl zaručit svobodu vyznání evangelíkům. Tento Majestát zajišťoval svobodu vyznání i poddaným, ale svobodu veřejného kultu (kostela či modlitebny) jen na královských statcích. Na statcích ostatních vrchností si směli poddaní zřídít kostel nebo modlitebnu pouze se souhlasem vrchností, ale měli právo navštěvovat evangelické kostely v sousedství. Majestát navíc mluvil jen o evangelických poddaných na statcích královských a katolických vrchností, o katolických poddaných na statcích protestantských vrchností se nezmiňuje.

Rudolfův majestát se odvolává na augsburský mír z roku 1555, tedy říšský zákon. Je to prvý případ, kdy v Čechách někdo, v tomto případě evangelická šlechta, prosazuje platnost říšského zákona. Tím se ale zároveň stal Majestát rozpor-

ným zákonem, neboť na jedné straně zaručuje svobodu vyznání i poddaným, ale augsburský mír má zásadu „čí panství, toho náboženství“. Nejvyšší kancléř Království českého odmítl přivést k Rudolfovu majestátu zemskou pečeť s odůvodněním, že nedostatečně hájí práva katolíků na statcích evangelických vrchností. Majestát proto vyšel jen pod malou královskou pečeti a byl tak závazný jen v oblasti přímé královské vlády (na královských statcích a v královských městech), mimo ni neměl závaznost zákona.

Za jeden z důležitých bodů na cestě k Bílé hoře musíme považovat usnesení českého zemského sněmu z roku 1615, které prosadili katolíci s utrakvisty a které směřovalo k ochraně českého jazyka. Toto usnesení stanovilo, že za obyvatele země české nemůže být přijat nikdo, kdo neumí česky, že na zemském sněmu mohou německy mluvit jen zástupci německých krajů – Chebska, Loketska a Kladska a korunních zemí Slezska a obojí Lužice.

Vypovězením ze země měli být potrestáni ti, kteří se mezi sebou zavázali, aby při společném setkání žádný jazykem českým nemluvil. Důvodem k tomuto postupu byla skutečnost, že evangelické vrchnosti se přikláněly k němčině jako řeči reformace, ustanovovali svým českým poddaným německy mluvící kazatele (kteří česky často ani neuměli) a germanizovali prostřednictvím církve a školy (povinnost čtení v Bibli, a to v německém Lutherově překladu) své poddané. Poddaným byla v některých případech dána možnost – buď se srovnat v náboženství s vrchností (evangelickou), nebo se vystěhovat. Čeští poddaní, katolíci a utrakvisté – pokračovatelé husitů, se často vystěhovali (např. panství Moravská Třebová) a vrchnost na jejich místě usadila německé evangelíky. Přibližně 50 let před rokem 1620 byla tímto způsobem poněmčena asi pětina Čech.⁽²⁾

Za srovnání stojí instrukce vizitátora jezuitského řádu z roku 1583: *Aby se Čechům nejvíce pomohlo, rektor koleje spolu s provinciálem se postarejte, aby ... za učitele byli ustanovováni jen Bohemi naturales, to jest takoví, kteří češtinu ovládají jako jazyk mateřský. Budtež vydávány české knihy ... a rozdávejte se většinou zdarma. – Poně-*

vadž pak bez znalosti jazyka se málo prospívá věřícímu lidu, ať provinciál nad tím bdí, aby český jazyk zvláště v tomto kolegiu vzkvétal a měl první místo. Obcovacím jazykem buď v této koleji jazyk český, ... U stolu ať se vždy předčítá po česku. – Mladí členové, rodilí Čechové aneb jiné národnosti, jako jsou Poláci a Chorvati (Dalmatinci) ať se denně cvičí ve své mateřštině nejen sami, ale ať mají při sobě zkušeného učitele, který by je dále zdokonaloval. Mezi sebou ať mluví pilně česky. Také kostelník a vrátný ať jsou rodilí Češi, nebo takoví, kteří umějí dobře česky. – Konečně ať se přísně postupuje proti těm, kdo by si českého jazyka nevážili.⁽³⁾

Dalším mezníkem je rok 1617, kdy došlo k přijetí a korunovaci Ferdinanda II. za českého krále. Je faktem, že Ferdinand II. v souladu s augsburským náboženským mírem (čí panství, toho náboženství) rekatolizoval své země – Štýrsko, Korutany, Kraňsko. Někteří čeští evangelíci se stavěli proti jeho volbě a jejich jménem měl na sněmu promluvit Matyáš hrabě Thurn. Problém byl ale v tom, že hrabě Thurn neuměl slovo česky, takže v souladu s usnesením zemského sněmu starým dva roky svoji německou řeč nemohl pronést. (Je vůbec zvláštní, že evangelické stavy neměly připravenou řeč v češtině. Vzniká tak otázka, jestli by českému proslovu vůbec rozuměli.) Výsledkem hlasování zemského sněmu bylo, že proti přijetí Ferdinanda II. hlasovali pouze tři účastníci sněmu, takže byl platně přijat za krále, korunován, složil přísahu na zachování zemských práv včetně Rudolfova majestátu a stavy mu přísahaly věrnost. Ferdinand II. byl tedy za krále přijat i korunován, ale do smrti svého strýce, císaře a krále Matyáše (1619) nevládl.

V roce 1618 došlo ke snaze uzavřít evangelický kostel v Broumově na statcích tamějšího kláštera, postavený bez povolení vrchností (kostel byl definitivně uzavřen až roku 1622), a vyhořel evangelický kostel v Hrobech na statcích pražského arcibiskupství. Podle rozhodnutí královské komory měla katolická církev jako majetková vrchnost právo na kontrolu výstavby nekatolických svatostáneků na panstvích spadajících pod její správu, evangelické stavy rozhodnutí nepřijaly a oba případy se staly záminkou k povstání evangelických stavů.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

V prvním případě byli z vypálení kostela obviněni katolíci, ale nenašel jsem důvěryhodnou informaci, jestli byla věc vyšetřena, zhář odhalen a případně potrestán. V druhém případě šlo o složitý právní problém, kterým se právní historici opakovaně zabývali a k jednoznačnému názoru nedošli. Evangelické stavy argumentovaly tím, že církevní statky jsou vlastně statky královské, a že poddaní proto souhlas vrchnosti ke stavbě kostelů nepotřebovali. Katolíci argumentovali tím, že i církevní instituce mají plná vrchnostenská práva, a proto uzavření kostela v Broumově bylo v souladu s Majestátem. Věc je právně spleť, vůči církevním statkům měl král skutečně větší pravomoci než vůči šlechtickým (mohl je v případě nutné zemské potřeby např. zastavit, ale zůstávala mu povinnost vyplatit zástavu), ale jednoznačně spor rozhodnout nelze.

Šlo o záležitost, která měla a mohla být řešena buď soudním rozhodnutím, nebo jednáním a upřesněním Rudolfova majestátu. Např. ve Slezsku byla záležitost jednoznačně řešena v tom smyslu, že i na církevních statcích mohou evangelíci stavět kostely bez souhlasu vrchnosti. Ale místo jednání, když královští místodržící nevyhověli ultimativním požadavkům evangelické šlechty, byli vyhozeni z okna Pražského hradu a evangelické stavy zahájily povstání. Povstání z roku 1618 mělo charakter právní základ, nedošlo k nucení evangelíků k přestupu na katolictví a porušení zemského práva. Povstalci do roku 1619, tj. do smrti císaře a krále Matyáše argumentovali tím, že vedou povstání proti úředníkům královským, nikoli proti králi. Situace se změnila až po smrti Matyášově, kdy se Ferdinand II. ujal vlády.

Po svém nástupu vlády nabídl Ferdinand II. povstalým českým stavům amnestii za vzpouru, potvrzení náboženské svobody a navrácení poměrů před rok 1618 spolu s potvrzení Rudolfova majestátu v jejich výkladu,⁽⁴⁾ tedy že ani na církevních statcích nepotřebují poddaní souhlas vrchnosti ke stavbě evangelického kostela. Tím byly požadavky evangelických stavů splněny, svoboda náboženského kultu na církevních statcích vybojována a nebyl další důvod pokračovat v povstání, které zvítězilo. Přijetí nabídky Ferdinanda II. by ale současně znamenalo vzdát se úřadů, kterých se v průběhu povstání protestanti protipráv-

Jak tedy může tvrdit: »Sestoupil jsem z nebe«?« Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: »Všichni budou vyučeni od Boha.« Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo

je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti mannu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel.

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

ně zmocnili, a zrušit konfiskace majetku katolíků, které evangelické stavy provedly.

Odpovědi povstalců bylo sesazení Ferdinanda II. z trůnu, ke kterému však objektivní důvody, tj. vláda proti zemskému právu, chyběly. Od tohoto okamžiku již nelze povstalcům přiznat statut bojovníků za náboženskou svobodu, stali se pro bezdůvodné zrušení přísahy zrádci a křivopřísežníci. Tím se postavili do situace „vítězství, nebo smrt“, případně útěk a doživotní vyhnanství.

Důvody odmítnutí nabídky Ferdinanda II. na smír nemusely být jen zcela sobecké a nelze vyloučit, že mohlo jít o boj za cizí zájmy, za volbu protestantského císaře Svaté říše římské národa německého. Volba katolického nebo protestantského císaře záležela na českém kurfiřtském hlasu.

Tři porýnští kurfiřti-arcibiskupové a český král byli katolíci, zbývající tři světské kurfiřti protestanti. Pokud by byl český král protestant, byla šance na zvolení protestantského císaře většinou čtyř hlasů proti třem. Ale i v tomto hypotetickém kontextu české evangelické stavy selhaly. Zpráva o (nezákonném) sesazení Ferdinanda II. dorazila na říšský volební sněm až po jeho volbě za císaře. Ferdinand II. byl zvolen dokonce všemi hlasy, i evangelických kurfiřtů, kteří neviděli šanci na většinu pro volbu jiného císaře a odevzdali mu své hlasy.

Jak výše uvádím, ke zrušení náboženské svobody v Čechách a na Moravě po bitvě na Bílé hoře nemuselo dojít, pokud by povstalci přijali nabídku Ferdinanda II. z roku 1619. Mluvit o Mariánském sloupu jako symbolu totality je anachronismus. V Evropě 17. století byla náboženská svoboda velmi výjimečným úkazem, dlouhodobě existovala snad jen v katolickém Polsku. V evangelických státech náboženská svoboda nebyla, pokud bychom měli mluvit o totalitě, byla situace dokonce horší než v katolických státech. V evangelických, zejména lu-

terských státech bylo zcela běžné, že světský panovník byl současně hlavou zemské (státní) církve, což se v některých protestantských monarchiích udrželo dodnes. Spojení trůnu a oltáře v katolických zemích nebylo nikdy tak těsné, aby světský panovník byl současně hlavou církve, jak tomu bylo v evangelických (protestantských) a pravoslavných státech.

Rekatolizace byla, po bitvě na Bílé hoře, zčásti, zejména v prvním období, vynucována násilím, což je možné odsoudit. Ale stejně je třeba odsoudit násilnou protestantizaci, zejména v jižních Čechách v letech stavovského povstání 1619–1620. Metody se nelišily, lišil se snad jen rozsah. To však je dáno v prvé řadě podstatně kratší dobou protestantizace v Čechách, která bylo ukončena v důsledku porážky stavovského vojska na Bílé hoře 8. listopadu 1620. Zákaz protestantských náboženství v Čechách a na Moravě po Bílé hoře byl opatření, jehož účelem bylo zrušit prostředí, ze kterého opakovaně vycházela povstání a vzpoury; bylo to opatření v 17. století běžné v katolických i protestantských státech. Velmi násilný charakter měla protestantizace v tehdejší Anglii, kde byly popraveny tisíce katolíků pro svou víru.

„Čeští páni“, popravení na Staroměstském náměstí roku 1621, nebyli popraveni pro své náboženství (bylo z nich 26 protestantů a 1 katolík), ale jako vzbouřenci a zrádci, kteří porušili svoji přísahu věrnosti a nepřijali velkorysou nabídku svého přijatého a korunovaného krále na smír, kdy bylo nabídnuto splnění jejich požadavků. Za mučedníky svědomí, kteří zemřeli za své přesvědčení, je považovat nelze.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí nebyl památkou na bitvu na Bílé hoře, tou je chrám Panny Marie Vítězné na Bílé hoře jako poděkování za pomoc Panně Marii v této bitvě. Císařské vojsko nes-

Kající pouť kněží za povolání

lo jako svoji zástavu protestanty zneuctěný obraz Panny Marie ze Strakonice, kterému bylo připisováno vítězství v necelé dvě hodiny trvající šarvátce, po níž stavovské vojsko uteklo z bojiště a král Fridrich Falcký i s vojskem opustil Prahu a posléze i Čechy.

Takové důsledky vojensky nevýznamné šarvátky (stavovské vojsko nebylo zničeno, jen uteklo do Prahy, Praha byla opevněná a dala se bránit, u Kolína stály posily pro Fridricha Falckého) byly považovány za zázrak. Protestanti připisovali porážku „čarování“ karmelitánského mnicha a pozdějšího převora u Panny Marie Vítězné na Malé Straně, Dominika à Jesu Maria, který způsobil, že se kulky, vystřelené protestantským vojskem vracely zpět do vlastních řad (ve skutečnosti šlo o jednu kulku, odraženou právě od rámu zneuctěného obrazu Panny Marie). Budiž připomenuto, že protestanti připisovali porážku na Bílé hoře nadpřirozeným silám dřív než katolíci pomoci Panny Marie.

(Pokračování)

AKTUÁLNĚ:

Projednáni dvou petic ve věci Mariánského sloupu v Zastupitelstvu hlavního města Prahy, které mělo proběhnout 14. června 2018, bylo ve 2 hodiny po půlnoci 15. června odloženo na 6. září 2018, to je na poslední jednání zastupitelstva před volbami. Nová petice proti obnově Mariánského sloupu měla 1.100 podpisů, petice pro obnovu 16.489 podpisů.

Místo Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze je místem náboženské úcty. Prosim, noste květiny a kamínky na toto místo, aby svět viděl, že je to stále místo modlitby a aby Panna Maria toto naše úsilí o jeho důstojnou obnovu přijala.

Josef Pejřimovský

Poznámky:

- (1) PEJŘIMOVSÝ, J.: *Blahoslavený český král, císař Karel I. z Domu Rakouského*. 2., doplněné vyd. Typos, 2012. S. 119. ISBN 978-80-260-1535-2.
- (2) PEKAŘ, J.: *O smyslu českých dějin*. Rotterdam. Stojanov – edice Akord 1977.
- (3) KUKLA, O. A.: Svatý Petr Canisius. In: *Svatí spojují národy*. Praha, Panevropa 1994. S. 138–139.
- (4) KUKLA, O. A.: Blahoslavený Jan Sarkander. In: *Svatí spojují národy*. Praha, Panevropa 1994. S. 143.

„Modlitba kněžských srdcí a nohou“ – pod tímto heslem vyšli kněží čenstochovské arcidiecéze na kající pouť. Impuls k ní zavdala zpráva o tom, že se do tamního semináře letos nepřihlásil žádný kandidát.

S myšlenkou uspořádat kněžskou pouť přišel P. Marian Duda a do organizace se zapojil také pomocný biskup čenstochovské arcidiecéze Andrzej Przybylski. Ve výzvě adresované kněžím mimo jiné napsal: „Hledím nejprve sám na sebe a kladu si otázku, kterou si asi každý z nás musí položit: Žiji skutečně tak, aby příklad mého života mohl být pro někoho vzorem kněžské služby a přivádět ho ke Kristu?“

Kněží putují pěšky od kostela ke kostelu, procházejí jednotlivé děkanáty. Nesou kříž, na kterém je nápis: „Hledám právě tebe.“ Pouť potrvá až do 20. srpna a má být začátkem iniciativ za povolání, jejichž centrem je zejména modlitba a půst. „Krajina se mění, lidské tváře se mění, ale ústřední moment zůstává stále týž,“ řekl P. Marian Duda. „Stále táž pokorná prosba, aby Bůh odpustil naše hříchy, naše zanedbání, zejména v pastoraci mladých lidí, v jejich doprovázení na cestě povolání, a aby přijal naši nepatrnou obět. Chceme, aby nás ústa bolela od modliteb a nohy od poutní cesty,“ říká polský kněz.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>, 26. 7. 2018

V Medžugorje lidé zakoušejí opravdovou duchovní obnovu

„Mým posláním je vyjádřit starost papeže Františka o farníky a poutníky, kteří v zástupech přicházejí do Medžugorje, a jejich počet stále narůstá,“ říká Vatikánskému rozhlasu arcibiskup Henryk Hoser SAC.

Stálý apoštolský vizitátor této farnosti konstatuje, že se zdejší místo vyznačuje především velkým počtem zpovědníků a četnými konverzemi.

„Fenomén Medžugorje rozhodně přesahuje rámec farnosti, mostarské diecéze i místní církve v Bosně a Hercegovině – týká se celého světa. Přijíždějí sem totiž lidé z 80 zemí, nejrůznějších jazyků a národností,“ zdůrazňuje arcibiskup Hoser.

„Vyžaduje to velice rozvážnou a konkrétně vyjádřenou pastorační péči. Jde například o lepší personální obsazení duchovenstva, kterého je nyní málo, zejména pokud jde o počet zpovědníků. Velice skrovná je také infrastruktura pro přijímání tak velkého počtu lidí, a všechny další problémy, které se vyskytují nejenom v liturgii a pobožnostech, ale také v rozsahu katechezí, rekolekcí a duchovních obnov, které se zde konají, a rovněž na poli místní charity, jež prokazuje ve-

lice potřebné skutky praktického milosrdenství.“

Jak sděluje dále arcibiskup Hoser, v Medžugorje zůstane nejméně rok a možná i déle. „Závisí to na vývoji situace a jejího průběžného vyhodnocení, poněvadž zůstávám ve stálém kontaktu s Vatikánem,“ zdůrazňuje polský řeholník, emeritní arcibiskup a bývalý misionář ve Rwandě.

„Toto místo je jistě charismatické a dějí se v něm »divy«, jakými jsou hromadná obrácení, objevování významu adorace a ztišení, tedy takové prvky, které na mnoha jiných místech, z mnoha kostelů a krajů vymizely. Lidé zde zakoušejí opravdovou vnitřní obnovu a velká obrácení. Vracejí se odtud zcela proměnění. Výmluvný je nepoměr mezi skrovnou chrámovou architekturou a obrovskou přitažlivostí tohoto místa, protože mimo farní kostel tady jiné chrámy nejsou. To je myslím příčinou, proč se Svatý otec rozhodl věnovat tomuto místu větší pastorační pozornost, a zároveň místním františkánům, jimž je tato farnost svěřena, pomoci v jejich každodenních námáhách,“ říká stálý apoštolský vizitátor v Medžugorje, arcibiskup Hoser.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>, 26. 7. 2018

Pondělí 13. 8. 2018

6:05 Opavská inspirace **6:20** Víra v pravdu **6:45** Jezuitské redukce v Paraguai **7:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (2. díl): Jak šťastní jsme: Ježíšovo učení **8:00** Pro vita mundi (96. díl): Mgr. Lukáš Volný **8:45** Ars Vaticana s Martinem Strakou (37. díl): Když fotoreportér musí **10:20** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **11:10** Vodopády milosrdenství **11:45** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec **11:50** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Roman Horký & Kamelot na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:50** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (37. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:10** Česká věda **14:30** Jak potkávat svět (18. díl): S Ing. Janem Kašpaříkem a jeho synem Vítem Kašpaříkem s dětmi **16:00** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Med, CSc. – Dobré dílo **17:10** Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau – Argentina **17:45** Ars Vaticana **18:00** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **18:25** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **18:30** Desatero pro děti – První přikázání: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh **18:40** Putování Modrou planetou: Island **19:20** Arménie – Víra hory přenáší **20:00** Na jedné lodi (6. díl) **21:05** Hriňovský kostelík na Islandu **21:35** Terra Santa News: 8. 8. 2018 **22:00** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **23:30** S NOACHEm po Izraeli **0:05** Adopce nablízko: Afrika, země mnoha tváří **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 8. 2018

6:05 Kouzlo strun **6:20** Pod lampou **8:25** Volání – Etiopie **8:35** Exit 316 MISE: Ukradené Vánoce **9:00** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinovy **11:40** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **11:45** Desatero pro děti – První přikázání: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Ars Vaticana **13:25** Opavská inspirace **13:45** Světově známé výšivky z Čifera **14:00** Ukrajinská zastavení **14:25** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **16:00** Meandry řeky Odry **16:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **16:55** Strání – obec pod Javorínou **17:15** Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec – kytarový virtuos **17:40** Zapomenutá generace **18:00** Noeland (51. díl) **18:25** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **18:30** Desatero pro děti – Druhé přikázání: Nevezmeš Boží jméno nadarmo **18:40** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 8. 2018 [P] **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Mystérium Boha: Sinajský poloostrov Egypt [P] **20:55** Kalvárie Nitrianské Pravno **21:30** Řeckokatolický magazín **21:45** Zpravodajské Noeviny: 14. 8. 2018 **22:10** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjez **23:20** Terra Santa News: 8. 8. 2018 **23:40** Rodina podle papeže Františka (5. díl) **0:00** Má vlast: Jedlí **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 8. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 8. 2018 **6:25** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Med, CSc. – Dobré dílo **7:35** Ars Vaticana **7:45** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **8:35** Noční univerzita: Ján Buc – Dělat těžké věci **9:35** Víra do kapsy: Kněz nebo psycholog? **10:00** Mše svatá s opatskou benedíkcí premonstrátského opata Daniela Janáčka: Strahovský klášter, Praha [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Biblická studna **13:25** Pan profesor **13:50** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl): S Janem Potměšilem **14:05** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **15:10** Exit 316 MISE: Ukradené Vánoce **15:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 8. 2018 **16:00** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **16:20** Klapka s... (106. díl): Martem Eslemem a Davidem Surým **17:45** Chlapi nahore

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

18:10 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy, v katedrále sv. Víta **18:30** Desatero pro děti – Třetí přikázání: Zachovávej sváteční den **18:40** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **18:45** Frano z Malesie **19:15** Hovory z Rekovic: Karel Loprais [P] **19:30** Terra Santa News: 15. 8. 2018 [P] **20:00** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **20:55** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství **22:15** Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci **23:20** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **23:55** Večer chval: Dům modlitby Ostrava **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 8. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Island **6:45** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **7:15** Terra Santa News: 15. 8. 2018 **7:35** Noeland (51. díl) **8:00** Rodina podle papeže Františka (5. díl) **8:20** Léta letí k andělům (10. díl): Václav Česák – sochař **8:40** Pastýř na člunu **9:05** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **10:05** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **11:40** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **11:45** Desatero pro děti – Třetí přikázání: Zachovávej sváteční den **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Střední cesta **13:35** Jen Bůh **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **14:45** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **15:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 8. 2018 **16:00** Řeckokatolický magazín **16:15** Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan **16:45** Opavská inspirace **17:05** Skanzen Strážnice **17:25** Ars Vaticana **17:35** Dar z Medžugorje **18:00** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **18:40** Desatero pro děti – Čtvrté přikázání: Cti svého otce i matku **18:50** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **19:00** Večeře u Slováka: 20. neděle v mezidobí [P] **19:25** Paprsek Boží lásky – Kosovo **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (118. díl): „Natalika – Mým národům“ **21:35** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Až na konec světa **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 8. 2018

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (37. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:30** Po volání: S františkánkami v Olomouci **8:30** Vzdělanost – Otec Miroslav **8:45** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství **10:05** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl): S Janem Potměšilem **10:15** Na jedné lodi (6. díl) **11:20** Hovory z Rekovic: Karel Loprais **11:40** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **11:45** Desatero pro děti – Čtvrté přikázání: Cti svého otce i matku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Ars Vaticana **13:25** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **14:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Mystérium Boha: Sinajský poloostrov Egypt **14:55** Blahověčení Tita Zemana **15:20** Adopce srdce **16:00** Outdoor Films s Milanem Daňkem (36. díl): Natáčení v opravdové divočině **17:40** Roman Horký & Kamelot na Mohelnickém

dostavníku 2012 **18:15** Radost – Sestra Lucia **18:30** Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezbijješ – Buď dobrý **18:40** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **18:45** Věrní Kristu **20:00** Kulatý stůl (238. díl): Kardinál Beran **21:35** Opřu se o florbolovou hůl **22:00** Million hostů **23:05** Večeře u Slováka: 20. neděle v mezidobí **23:30** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnícká bazilika **23:45** Opavská inspirace **0:05** Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrete metamorfozy **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 8. 2018

6:05 Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan **6:35** Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha **7:40** GOODwillBOY IV. (1. díl): Photographing **8:20** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **8:25** Noeland (51. díl) **8:50** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **9:35** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **9:55** Exit 316 MISE: Ukradené Vánoce **10:15** Noční univerzita: Jan Sokol – Křesťan a společnost **11:10** Víra do kapsy: S modlitbou ve vztahu **11:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 15. 8. 2018 **14:30** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **15:55** Večeře u Slováka: 20. neděle v mezidobí **16:25** Světlo pro Evropu (4. díl): Mezináboženský dialog **16:40** Slezská Lilie 2014: Koncert skupiny Arka Noego (PL) **17:45** Diakonie ve Valašském Meziříčí – Žijeme tu s vámi! **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (38. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (19. díl): Včera u studánky **18:30** Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezbijješ – Buď dobrý **18:40** Rodina podle papeže Františka (6. díl) [P] **19:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Mystérium Boha: Sinajský poloostrov Egypt **20:00** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta **21:05** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **21:15** Cesta k andělům (95. díl): Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **22:10** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **23:10** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Med, CSc. – Dobré dílo **0:20** Roman Horký & Kamelot na Mohelnickém dostavníku 2012 **0:50** Řeckokatolický magazín **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 19. 8. 2018

6:05 Bol som mimo: Jan Eriksen **7:10** Naše peníze, jejich osud **8:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (118. díl): „Natalika – Mým národům“ **9:30** Večeře u Slováka: 20. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Řeckokatolický magazín **11:30** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl): S Janem Potměšilem **11:40** Rodina podle papeže Františka (6. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Světlo pro Evropu (4. díl): Mezináboženský dialog **12:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 8. 2018 **12:50** Terra Santa News: 15. 8. 2018 **13:15** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta **14:20** Muzikanti, hrajte **14:50** Cesta k andělům (95. díl): Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **15:40** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **16:35** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství **17:55** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **18:00** Noeland (52. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **19:00** Hermie a ustrašený pavouk **19:30** Exit 316 MISE: Co oči nevidí [P] **20:00** Svatá Brigita Švédská (2. díl): Směrem k Římu **21:00** Má vlast (2. díl): Karlštejn **22:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Mystérium Boha: Sinajský poloostrov Egypt **22:55** Ve službě Šuárů **23:25** Ars Vaticana **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Misie na živo (20. díl): Lékaři bez hranic **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 13. 8. o 23:00 hod.:
Medzi nebom a zemou (Stanislav Krajňák SVD)

O svojom misijnom pôsobení v Rusku, štúdiách v Írsku, práci na Ukrajine a v posledných rokoch v Univerzitnom pastoračnom centre v Bratislave sa s nami podelí misionár a verbista Stanislav Krajňák SVD. Moderuje Marián Gavenda.

Utorok 14. 8. o 17:05 hod.:
Viera do vrečka (Otec a dcéra)

Čo skutočne potrebuje dcéra od otca, aby z nej vyrástla zrelá žena? Prečo je jeho úloha nezastupiteľná a čo s tým, ak otec vo výchove chýba? Odpovede budeme hľadať s Jánom Balážiom, ktorý sa venuje mužskej spiritualite, a s členmi občianskeho združenia PreRodiny.

Streda 15. 8. o 17:30 hod.:
Svätá omša

Priamy prenos z dominikánskeho Kostola Nanebozvania Panny Márie v deň patrocinia kostola, celebruje Mons. Bernard Bober, košický arcibiskup.

Štvrtok 16. 8. o 12:55 hod.: Moja misia magazín
(Afrika očami lekárky – Veronika Sládečková)

Hlboko veriaci doktorka, ktorá je rozhodnutá liečiť nielen Slovákov. Napriek nebezpečenstvám a často riskovaniu života, pomáha bojovať s ťažkými chorobami zúfalým ľuďom, žijúcim vo veľmi biednych, pre nás až nepredstaviteľných podmienkach.

Piatok 17. 8. 23:15 hod.: Vladyka Milan (dokument)

Slovák Milan Šášik je od roku 2003 gréckokatolíckym biskupom na Zakarpatskej Ukrajine. V etnicky a nábožensky zložitom prostredí manévruje s otcovskou láskavosťou a vytrvalo pracuje.

Sobota 18. 8. o 20:30 hod.: Zakázaný Boh (film)

August 1936. Začína sa španielska občianska vojna. V seminári v Barbastri (Huesca) podstúpi 51 seminaristov mučenícku smrť pre svoju vieru.

Nedeľa 19. 8. o 10:00 hod.: Svätá liturgia z Ľutiny

Priamy prenos svätej liturgie z Archieparchiálnej odpustovej slávnosti Zosnutia presvätej Bohorodičky.

Zachovejme tradičnú rodinu.cz zve širokou verejnosť na **seminár na téma VLIV ISTANBULSKÉ ÚMLUVY NA NAŠE ŽIVOTY A JEJÍ RATIFIKACE**, ktorý sa koná pod záštitou poslankyne PSP ČR Mgr. Pavly Golasowské.

KDY: 23. 8. 2018 od 17 do 19 hodín. **KDE:** Kultúrný dóm Cytelnia, Vendryně 348.

Program seminára: Mgr. Bc. Pavla Golasowská, DiS., poslankyne PSP ČR • Mgr. Nina Nováková, konzultantka ČBK pro rodinu a školství • JUDr. Aleš Nytra, právnik a odborník na danou problematiku • Mgr. Ireneusz Sobczyk, OFM – farnosť Jablunkov • ďalší pozvaní hosté. Zmena programu vyhradená.

Seminár je pořádán na základe iniciatívy skupiny, ktorá vyvíja aktivity na podporu manželstiev složeného z mužů a ženy a na podporu tradičnej rodiny, a aktivity proti ratifikácii tzv. Istanbulské úmluvy.

Vstup voľný. Bližšie informácie na www.zachovejmetradicnirodinu.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
11. – 18. SRPNA 2018

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 8.		PO 13. 8.		ÚT 14. 8.		ST 15. 8.		ČT 16. 8.		PÁ 17. 8.		SO 18. 8.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1708	1924	1469	1654	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1708	1925	1469	1654	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1470	1655	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1710	1926	1470	1655	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1049	1169	1467	1652	1471	1655	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1711	1927	1471	1656	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	709	800	1466	1651	1467	1652	1471	1656	1476	1661	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1264	1402	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1472	1657	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1265	1403	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1472	1657	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1069	1191	1471	1656	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 11. 8.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1473	1658	1473	1658	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1468	1653	1474	1659	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1649	1866	1661	1878	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1468	1653	1474	1659	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	709	800	710	801	1059	1180	1468	1653	1474	1660	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1468	1660	1474	1660	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	709	800	709	800	1466	1651	1469	1654	1471	1656	1476	1661	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 12. 8. – 19. nedeľa
v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,4–8

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

2. čt.: Ef 4,30–5,2

Ev.: Jan 6,41–51

Pondělí 13. 8. – nezávazná památka
sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Ez 1,2–5.24–28c

Ž 148,1–2.11–12.13.14

 Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.*

 Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Mt 17,22–27

Úterý 14. 8. – památka
sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 2,8–3,4

Ž 119(118),14.24.72.103.111.131

 Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)

Ev.: Mt 18,1–5.10.12–14

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16; 16,1–2

Ž 132(131),6–7.9–10.13–14

 Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdi*
na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!)

2. čt.: 1 Kor 15,54–57

Ev.: Lk 11,27–28

Středa 15. 8. – slavnost Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

 Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po své pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–27a

Ev.: Lk 1,39–56

Čtvrtek 16. 8. – nezávazná památka
sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Ez 12,1–12

Ž 78(77),56–57.58–59.61–62

 Odp.: srov. 7 (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Mt 18,21–19,1

Pátek 17. 8. – ferie

1. čt.: Ez 16,1–15.60.63

nebo Ez 16,59–63

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

 Odp.: 1c (*Tvůj hněv se utišil,*
Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.)

Ev.: Mt 19,3–12

Sobota 18. 8. – nezávazná sobotní
památka Panny Marie

1. čt.: Ez 18,1–10.13b.30–32

Ž 51(50),12–13.14–15.18–19

 Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Ev.: Mt 19,13–15

MEZILIDSKÉ VZTAHY A POZNÁVÁNÍ SEBE

**POD VLÁDOU NARCISE • CO JE V SÁZCE, KDYŽ
POPŘEME ROZDÍL MEZI POHLAVÍMI**

*Mons. Tony Anatrella • Z francouzštiny přeložila Lucie
Cekotová • Odpovědný redaktor Martin Brauner • Odborná
konzultace a předmluva k českému vydání prof. PhDr. Vladimír
Smékal, CSc.*

Kniha významného francouzského jezuita a docenta psychiatrie a psychoanalýzy se věnuje úloze narcismu, který se silně promítá do degradace hodnoty manželství a vede k podpoře homosexuality a homosexuálních svazků, včetně adopce dětí homosexuálními páry. Problém narcismu chápe Anatrella i v širších souvislostech jako významný faktor zhoršující se kvality sociálních vztahů. Dílo je vyhraněné svým programem obrany proti ideologizaci genderu. Vede čtenáře k pochopení, že pohlavní identita je biologická a že sexuální orientaci je třeba vidět jako záležitost inspirovanou a rozvíjenou v procesu socializace.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., A5, 188 stran, 189 Kč*

**HLEDÁM SVÉ BRATRY • LECTIO DIVINA
O JOSEFU EGYPTSKÉM**

*Marko Ivan Rupnik • Z italské přeložila
Anna Lexmaulová • Odpovědná redaktorka
Luisa Karczubová*

Meditativní texty o biblickém tématu Josefa Egyptského rozvíjejí naši citlivost pro realitu vztahů, v nichž si vytváříme postoje k hodnotám. V Rupnikově textu čteme o závidosti, svárivosti, mstivosti, ale také o velkorysosti, umění podnětných gest a statečném opuštění. Mezi otázkou a odpovědí je mnoho sdělení, která nemohou být povrchní ani obecná. Prvo-

radou roli má životní zkušenost, kde objasňování, vyhodnocování a uskutečňování je více než administrativní úkon - odkazuje na vlastní duchovní život.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 100 stran, 110 Kč*

SVĚDECTVÍ Z BLÍZKÉHO VÝCHODU

**POSLEDNÍ VEČEŘE • CESTA MEZI OPUŠTĚNÉ
KŘESŤANY V ARABSKÉM SVĚTĚ**

*Klaus Wivel • Z dánštiny přeložila Jana Ovská • Odpovědný
redaktor Vít Mlejnek*

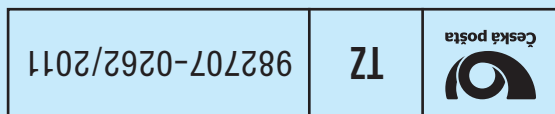
Blizký východ - kolébka křesťanství. A také bašta islámu a v poslední době islamismu. Kolik křesťanů za posledních deset let muselo prchnout z arabských zemí? Jaké jsou jejich osudy? To se rozhodl na vlastní oči zjistit dánský žurnalista Klaus Wivel. Při několika cestách po Blízkém východě, naposledy v roce 2013, procestoval čtyři země - Egypt, Libanon, Irák a palestinská území, aby se dozvěděl odpověď na zásadní otázku: Proč křesťané v posledních letech masivně opouštějí tyto země? Při svém pátrání mezi křesťany našel utlačovanou menšinu žijící v neustálém strachu ze smrti, ponižování, urážek, s rostoucím pocitem zoufalství tváří v tvář silicím islámskému extremismu, bez naděje na brzké zlepšení či pomoc zvenčí. Wivel si vyslechl mnoho příběhů o vypalování kostelů, vraždách, o únosech a násilném vnučování islámu, mluvil s lidmi, kteří se ve své zemi cítí jako cizinci, a mnozí z nich jako jediné východisko vidí odchod ze své vlasti. A Wivel, sám ateista, se s podivením ptá: Co s tím udělá Západ? Proč se těmto lidem nesnažíme pomoci? Odpověď, kterou předkládá v této knize, bude pro někoho možná nečekaná: z velké části právě proto, že jsou to křesťané...

*Barrister & Principal
Brož., 139x205 mm, 224 stran, 269 Kč*

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matrice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matrice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matrice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matrice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídující v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugarie aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.